

Swjedźeń Chrystušoweho šjewjenja.

Póječe čješćić Jesom Chrysta,
dolež i Betlehemstoh' města
šhadža sa naš sbóžnosć wěsta.
Kšješćijanstwo, wješel ho!

Čžert a hela njech ho rudža
a liž šwětnu žadošč wudža;
Chrysta wumoženi budža
móz ho wěcznje šradowacž.

Swojoh' Šsyna najlubšeho
da nam Bóh sa šhubjeneho
čłowjela, so by wón jeho
wumohl se wšcho štaženja.

Jesuš mišy na naš hlada,
jeho wutroba šej žada,
wupomhacž nam i hrěšćnoh' paba,
se šrudobny i wješelu.

Sernicžla je šesthadžala
Jakubowa, kotraž dawa,
šćtož bē dušča požadała,
widjeć Bóže krašćtowo.

Šastwo něč je wotewrjene,
šadło, w šrudžbje podnurtjene,
i njeho čžehnje wumožene,
dolež Jesuš dobnwa.

Šnadny polny šwjaty čžako:
Jesuš i nam je pšćichol šako,
wjacz tu štyšl a nulu na ho
wšćitkich šhudnych hrěšćnikow.

Tebje, džecžo lubowane,
w hrošči šhude namakane,
a wšćal tola pšće wšćo rjane,
tebje wječnje šhwalicž čžu.

a čžišćeje lubošće i druhim. Wšćako je wón nam pšćiwolał:
„Dajće džeczattam te mni pšćinicz!“

To pał tež jenož njerěta, so dyrbinny našće džecži do
kšješćijanstweje šchule póšćlacž, ale to rěta, so dyrbinny tež
našch dom sa Božu šchulu šćinicz. Džecži šame nješmēdža to
domach hinat widjeć, hacž so staršćej teho i žnělej wutrobu
lubujetaj, kiž je naš lubowal hacž do šmjercže.

2. Bóh tón Knjes pał nočže jenož w Jesušču džeczatta
žohnowacž, ně, wón čže we nim tež mužam a žónšćim dacž
šwěrnosć a móž Marje a Josefa.

Josef! My wjele wot njeho njewěmny. Mějesče powo-
łanje. Bē čžěšća. A Jesuš drje je jemu pšći tym pomhał.
Ale to wěmny, so bē Josefowy dom Boži dom. Boža
šćlužba mějesče přenje měšto we nim. Tak tež pšćinješćtaj
wonaj Jesušču do Jerusalema, so bñšćtaj jeho temu Knjesej
pšćedšćajkoj.

Tež my mamy našće powołanje. Tón jedny na role, tón
tamny w šabrizy. A to nowe lěto šćaji tež naš wšćitkich
šnowa nuts do našćeho powołanja. Nješmē ničto šćebi my-
šćlicž, so móže dženzža ruzny do kłina položicž. „We počže šwo-
jeho woblicža dyrbišć šwój šćlěb jěšč“, tuto šćowo pšćacž
wšćebje dženzža.

Ale my tež nješmē jenož pšćes žiwjenje hicž, našće
džělo nješmē nam břemjo bñčž. Čłowjek trjeba tež šwoje
hodžiny wotpočžinka. Ale my šćyła nješmēny šabñčž, so tež
čžaka trjebamy sa našću dušću. „Rano ho modlicž je hižo
połojza džěla.“ Šdnž my na šwoje džělo džemy, dha čžemy
tola tež wšćitte našće šćarosće i temu wšćkemu džěłoda-
warzej donješč, so by wón nam pomhał. A potom nuts do
šwojeho džěla. A tak dyrbi to pšćes žny tndžen wostacž.
A hdnž nješčela pšćinidže, potom čžemy do Božeho doma
šćupicž. A nowe mozy budža do našćeje šćěže pšćinicz. Našće
šćožo je položene na Jesušču Chryštušcu. Pola njeho čžemy

šćacž čžak našćeho žiwjenja. Dže tola pšćes našć žny čžak
to roščudjenje: pał wěrišć, pał šćy šćubjenn.

Ale hiščće něščto čže Bóh tón Knjes čži wobradžicž:
tu móž čžerpjenja Marije. Simeon praji i Marii:
„Budže ho mjecz pšćes twoju dušću drěč.“ To rěta, so budže
twój šćny na šćižu wšćacž. Drje džiwa ho Marja tajšćich
šćowow, ale žana šćoržba i jeje erta nješćinidže.

Tež pšćed nami leži nowe lěto. Šćto budže nam pšći-
nješč, Njech šćmjercž pšćinidže, njech došće šćhorokožo pšći-
nješće, we wšćitkich čžakach čžemy rjez: „Twoja wola ho
šćan!“

3. Ale Bóh tón Knjes njech tež dawa staršćim šćožne
našćonjenje Simeona a Šany.

Čžješćenaj čłowjekaj! Wšćožny šću bēke, ale wutroba je
hiščće mloda. Šćeu wocži šću šćoro šćepe, ale hladaju tola
móžnje do pšćichoda. „To šćožo je pšćišćlo“, tak wonaj wy-
šćataj. Nješćinidžešćtaj ženje wot templa. Boži templ bēšće
jimaj žorško tež we šćarobje.

We wšćitkich wšćadach šću tež šćari ludžo. Woni drje
čžuja, so nješća wjazy tak hišč, kaž hewal. Dyrbja woni toho-
dal morkotacž? Ně, Bóh tón Knjes čže tež šćarym šćažo nowe
lěto šćoža wobradžicž. Šćari ludžo wědža, so i nimi te kónzej
dže. Šćim čže Bóh tón Knjes šćožne našćonjenje Simeona
a Šany dacž, woni dyrbja wědjeć, so bñšćy wrócžo do wěcz-
neje domišćny dže. Dha čže potom Jesuš jim i bošćej šćupicž.
Dha čže wón jim pošćacž pucž i mērnemu wumrěčžu.
Šćaj, hdnž nješćny šćatny šćwjateje modlitwy bñšće, kač čžěško
by potom šćmjercž bñšća.

Duchowny pšćinidže i šćarej žonje, kotraž bēšće
šćebi Bože šćwjate wotšćanje žadała. Wona bē wješćeje
wutroby. A jako duchowny ho jeje prašćesče, čžehodla wona
tak wješćela je, hdnž tola wē, so do šćmjercže dže, dha wona
wotmołwi: „Pšći mojej kónfirmacijy je ho našć šćary du-

chowny ja naš modlit: „Anježe, daj, so bychu wšchitzy tšiznczi sbóžni byli — abo hewaf dwaznczi — abo hewaf džekacz. A hdyž je to pšchewjele, dha daj, so by tola izyła „jena“ sbóžna byla.“ A nětko so ja wježelu., so somnu ke kónzej dže. Tehdy bym žebi prjódkwjaka, so chzu ja ta jena bycz. Nětko móžu ja mojemu staremu duchownemu we wěczności prajicz: „Jena je tola sbóžna.“

Haj, Bóh tón Anjes ma myšle měra i nami a i našimi domami tež w nowym lěcže. Chzemy t njemu stupicz, hacž bym mlodži abo stari. Chzemy so hromadže modlicz: „Zohnuj našy wonkhód a nutskhód.“ Hamjeń.

1930.

Schto wjcho njewědža tola ludžo wo nowym lěcže 1930! Schto wjcho žu tola tež wědželi wo lěcže 1929! A schto je bylo?

My hordži ludžo tudy
Esmy narod hrěšchny, khudy
A wjele njewěmy.
My džiwne myšle mamy,
Eso i holym saběramy;
Kónz prawy je nam potajny.

Tak wujnawaja naše nowe žerbike spěwaške se žwojim 555. kěrluščom, kotryž hacž žem hišchje njemějachmy; wón so šapocžnje: „Na njeby mēžacz kłodži, kaž pastyr hwěšdy wodži, tak stote, blyšchzate.“

„My džiwne myšle mamy“, tež wo nowym lěcže 1930! A tola wjele njewěmy, nicžo dale njewěmy, hacž schtož žu tute přenje dny nam pšchinjele. A tola jene wěmy, a to je šawěšcže tak: Bóh, našy Bóh je tež nad nowym lětom i Anjesom a we nowym lěcže i knjesom nade wšchēm.

Bóh knježi na njeby!
Wón wichor, wětry wodži,
Tež wšchitke mróczele,
Pucz, po kotrymž so khodži,
Wón žwojim šjewicz wě.

Zohodla tež ja nowe lěto 1930 nicžo dale njeplaczi hacž to stare dawne:

A porucz Bohu žwěru
Ešwój pucz a šrudobu
A wopomni i prawej wěru:
Bóh knježi na njeby!

E tutej wěru, kiž so tak na Boha špušchzja a tak so Bohu dowěrja, džimny dale a čžimny wšcho, schtož mamy čžinicž ja žwoju dušchu a žwoje žiwjenje, ja žwojich a druhich, ja Žesufa Khrystuža a jeho kralestwo. Sdyž tak budžemy dužy, budžmy prawje dužy. A lěto 1930 budže nam žohnowane lěto!

W šlónčnej krajinje.

(Potracžowanje a kónz.)

Schto pak rosmyšlowaške žebi Pawlik tak? — Ach, wón měješche došč rosmyšlowacz! Runje kaž pšchecžitanu knihu šažo wot špocžatka pšchehladyješ, wobrocžejo kopjeńka, ta da jeho myšl rospominajo wšcho šažo nimo hicž wot šažneho nalěcža hacž do dženža.

Schto by jemu to nalěto prajik, so šmėje nanka — a to tajkeho nanka, kajkehož mohł jemu kóždy hólz šawidžecz; a so šmėje tajkeho dobrego džěda, kotryž ani nježwarješche ani nješelešche, pšchi kotrymž móžješche tež Anjes Žesuf bydlicz kaž we hěcže tak w domje! Ach, a schto by to šlotowłogatemu Pawli-kejš powjedat, so šmėje macžerku! Ach a kajku macžerku! Ani druheje tajkeje njebě na žwěcže! To njebě wjazny ta tynčna Lěžinez čžeta, kotraž tak husto i doma čžekáške! Ach, Anjes

Žesuf bě wšchitko šlyšchak, jako bě jeho i nankom prošni, tak jara prošni: Wón bě macžerku žyle a pak tež žyle wustrowik!

A wot minjeneho tndženja žem měješche Pawlik hišchje někoho jara lubeho, kotryž měješche tež jeho jara lubo: to bě Lěžinez wowka. Ow, tuta dobra wowka! Šažo bě tu něchtón, kotrehož žmėdžješche Pawlik wješcz do teho kraja, w kotrymž njebudže žaneje našym wjazny, w kotrymž so tež šlónzo wjazny njełhowa.

Nank bě tšhi njeđzele precžka był. Tam domach bě wšchitko pšchenajał, bě wowku a něšchto nadobny wjał a bě pšchijšchok bydlicz pola džěda Žurigi jako najeńk. Pawlik njetrebašche so wot džěda dželicž; woni wšchitzy chznychu jeho hladacz, doniž so jene i jeho džeczi njewróczi, a hdyž so njewróczi, hacž do žmjerče.

Džěd bě měl na delnim boku wobnydenja najeńka; tutón bě žebi něšchto kupil a bě pšcheczahnył do žwojeho; bě tehodla ruma došč! E komorny pšchiprawišchtaj žebi džěd a nam džekarnju; wo ištwach bydlachu a běchu wšchitzy hromadže.

Ach, tak běšchtej macžerka a wowka žyly dom čžičžikej! A wuj a džěd běšchtaj čžiniloj wšcho, schtož bě trěbne, tak so žyle twarjenje ani šwonka ani šnutska štoro wjazny šažo nješpójna. Mnogo móžješche tež Pawlik pomhacz, pak mužškim, pak žonškimaj; pšchetož wšchitzy mějachu jeho rad a wón bě wšchitkim rad t pomozny.

Wowka bě žebi tež pšchašne kolešto žobu pšchinjełta; hdyž pšchińdže šyma, chznyšche pšchajcz. Macžerka šažo chznyšche wšchitko šchicž, schtož bě trěbne, a jemu tež wušchiwacz kóščlu. Wón pak budže jim čžitacz, hdyž pšchińdže se šchule a wječor. Tež chznyšche wón hižo něšchto w rjemješkwje nawuknycz.

Ach, tak bě to derje, so žo njetrebašche wjazny štaracz, so pšchińdže džědej drohi! Wšchak měješche nanka, a to bě něšchto čžičže, čžičže druge!

A kaž je był Anjes Žesuf tak dobrny!

„To žy ty wšchitko čžinił, knježe Žesu! Njebychmy-li my tebe namakali a špójnali, njeby to nihdy tak i nami bylo!“ A Pawlik žebi rosmyšlowašche, kaž je to mohł přjedny bycz žiwny a njewjedžecz wo Anjesu Žesufu.

„Schto bychmy my to wjedželi žebi powjedacz a wo čžim, njebychmy-li tuteje žwjateje knihi njeměli?“

Jako tak w žwojich myšlach na knihu pšchińdže, šrychli žwoje kroczele. Wón njenjeješche jenož džědowny šabny njebož, ně, wón bě tež dužny do žwojeje škały. Wón bě mjenužny wotkhadžejo žwoju knihu tam woštajik. Džěd pak bě prajik:

„To nješžy derje čžinił, žynko! W šymje nichtón do škały njeponđže. Da-li nam Bóh štrowotu a žiwjenje, donješch ju tam nalěto. Ale ty mašch prawje. My mamy nětk druhu, a wono móže žnadž so štacz, so ju nadeńdže tajki njewědomny čžlowjek, kaž žmy my to tajny byli. Njech wona jemu pak pošlužy, kaž je nam pošlužika!“

Tuž džješche nětk Pawlik lubje rad po nju; bě jemu tola tak čžěžko padło, ju tam woštajicz. Njebyto-li to druhich dla, njeby to ja nicžo čžinił, so wot njeje dželicž.

Pawlik doběža do škały. Wša knihu a roszohnowa so, so roshladujo, i tutym lubym měštaczkom. Jemu so njechášche, so wopušchczicz; hacž runje njebě w doliny žanych kwětkow, žhiba tu a tam na kuzny někotrych pošdných holczkow, bě tu tola jara rjenje. Šažne šlónčžo žwěcžješche pšcheczelniwje, čžopke po tutnych šymnych dnjach, kaž w nalěcžu niž. A Pawlik měješche tutón kuščicžk Božeje šemje tak jara lubo. Njeběchu dha tu, hacž runje džženža njewidomne, wrota njebęške, kotrež běchu so šačžinike ša jeho knjesom fararjom?

Pawlik měješche so derje na žwěcže, ale tak husto hacž žebi na knjesa fararja pomyšli, bu jemu štajnje tak čžěžno

wokoło wutroby. Sažo a sažo, dyrbyjeche, tež dženža, žebi na to myšlicž, so je Knjes Jesuž wužtychał tutu jeho próstwu: Wón bě žo, hacž runje njebě wotthoril, w žlužbje Khrystužowej pšchetriebał kaž žwěža na Božim woltarju. Knjeni hajnikowa bě prajila, so je žyle tak wuhažnył, kaž hdyž žwěžu nahle wuhažnješ.

Jako bě žo tamnu pónđželu Pawlik k njemu wrócził a jemu wšcho wupowjedał, bě žo jara wješelil, so ma wón nětk sažo nanka. A ž knjenju hajnikowej, kotraž bě tež pšichička pohladacž, da wón prajicž, so bychu jeho wopytali. Tak je nan pšichičkoł ž macžerku a ž džedom, a dołho žu žo ž knjesom fararjom rosmołwjele. Knjes farar žo tež ž nimi modlesche. Džed njeje hacž do dženža tutu modlitwu šabyl.

„Wn šče evangelžy, ja žym katolški,“ rjekny knjes farar pšchi rozžohnowanju. „Ale jenož tym, kotřiž do Khrysta wěrjachu a jeho pšichjachu, da wón móž, byčž Bože džeczi; woni žu žebi runi. A w njebežach, do kotrychž ja du, njebudže rosdželow. Wostancze jenož žwěrní, so bychmy žo tam móhli wěcžnje widžecž!“ Wutoru a žrjedu šdajche žo ž nim lepje byčž; žhodžesche žamo pomakku po žitwje. Njemał žo Pawlik nad tym radowašche a kóždy druhi tež. Da žo wot mlodeho kapłana do žyrkwe dowješč a tam žo pšchi woltarju modlesche. Potom praji něšcto we kacžanskiž rěcži knjesej kapłanej, jako by jeho prošnył. Pawlik jenož šrosumi, jako sažy po žlowatšku rjekny:

„Šslub mi, mój bratišje, so jim njewošmjesch tajke dopomnjenje na mnje. Ža žym jim to dał, šštož je mje nawucžilo šbóžnje wumrěčž!“

Pawlik widžesche, kał knjes kapłan knjesej fararjej ruku da, a potom žo knjes farar hiščeže ras kłakny a žo hiščeže ras modlesche.

Šchwórtk rano žadašche žebi sažo wuńcž won. Běšche tak jara rjenje; tuž jeho knjes lékař žam do šahrody dowjedže. Čžopky šawoblefany žedžesche we wulkim stole. Na małym blidku mějesche žnědanje. Žako běchu trožku pojedli a jeho žotra ž blida nošesche, rjekny wón jim:

„Najprjedy budže mi Pawlik něšcto powjedacž, potom žebi tu w tutym kražnym dobrym powěšje trochu wužnu; wón čžini mje šasparneho.“

„Dobre, mój drohi bratišje!“ Knjeni Š. wokošča knjesa fararja. „Njes tym čžžu žo hódnje poštaracž, so dobreho powětra do twojeje žitwy puščežu a čži kóžo poščežu.“

„Njech to Knjes Jesuž tebi a twojim džecžatkam wotplacži twoju luboščž!“ šawoła hiščeže knjes farar ša žwojej žotru.

..... Žako běšchtaj knjes farar a Pawlik w šahrodže žamej, wocžini knjes farar nowy šakon a džesche:

„Budžemoj žebi, Pawliko, čžitacž wo wašchej žlónčžnej krajiny!“

Tuž Pawlik jemu čžitajche, kaž bě jemu kašane w džiwnej žwjatej katišy Šjewj. Šswj. Žana wo tamnym kražnym měščže, hdyž njeje trjeba ani žlónčžka ani měžaza, so byšchtej žwěcžikej, a wo rěžy žiweje wodny. Knjes farar jemu to wuloži. Šlónčžnje wón rjekny:

„Mój Pawliko! Kelkož kražneho tam tež nadenđžemy, pšichičedšchi do tuteje žlónčžneje krajiny, najkražnišchi budže tola tón, kotryž budže žedžecž na trónje, Žehnjo Bože, Jesuž Khrystuž!“

Potom štykny ruzny, šacžini wócžyžy — kaž by to čžinił, hdyž žo modlesche. Pawlik kłakny žo k njemu, šapřě hłowu na jeho koleni a žo tež modlesche. Ale jako tuta modlitwa dženzža tak dołho trajesche, pošběhny žo a hladašche na njeho.

Mějesche hłowu trochu na bok šthilenu a špašche, ale tak jara čžišche; jenož ras ž hluboka šdychny a hłowu žo jemu hiščeže trochu niže šwješy.

Pawlikej bě tu pšchi nim tak džiwno, tak derje, tak žwjatocžnje, ale tež tak šrudnje. Njeswěri žebi ani dychacž, so njeby jeho molil; — běšche tola tak jara čžičhi. Prjedy bě měł kaž mrócžel šrudobu na žwojim woblicžu, a nětk drje žo jemu něšcto rjane džijesche, tak pěknje žo pošmežlowašche.

Pawlik wužinyšča krocžele. Wobrocži žo. Da knjesej kapłanej šnamjo, so by ž njelčžom pšichštupil. Tutón pošlučhajche. Ale lědma bě pšichštupil a žo ke knjesej fararjej šthilil, šakšichny, tak so to po žykej šahrodže kłincžesche.

„Ach, Pawlik njemóžesche tomu wěricž, a tola bě to wěrnó! Knjes farar nješpašche — wón bě wumrěł. Ow, to bě wšhitko tak jara šrudne!“

A nětk wuronichu žo tež žyly ž hólzownych wócžkow. Wšhitke podenđženja a žlowa běchu žo jemu tak hluboko do wutroby šaryle, so nihdy na nje nješabny.

„Pšiche čžo plakam?“ praji žebi nadobo. „Wšchat je jemu tak jara derje tam!“ Krej bě žo jemu měšto won do šnutska pšchelala, a to je jeho moriko, běšche knjes lékař prajil. Ale Pawlik tomu njewěrjesche. „Knjes Jesuž je pšichičkoł a je jeho k žebi wšał. Šižo je wón wšhitko widžak, tež jeho, teho najkražnišcheho na trónje jehnjecža. Šižo je žo tam šetkał ž tym nješnatym, kotryž je nam tu knihu daril a žo jemu podžakował tež ša mnje. A tež ja tam ša nim pónđu!“

Pawlik šhladowašche k horam, tam, hdyž běchu njewidžomne wrota njebežke, a, šepjerajo škotowkóžnu hłowu do mašaju dčónjow, myšlesche a žonjesche, kał to budže, hdyž pšichindže Knjes Jesuž tež po njeho, a wón žměje hičž domoj do teje praweje žlónčžneje krajiny.

(Kónž.)

Do noweho lěta 1930.

pšcheje našch njedželnik wšhitkim žwojim žwěrnym čžitarjam a čžitarškam, kotřiž žnědžachu ž nim je štareho do noweho lěta šaštupicž, a tohorunja wšhitkim Šserbam a Šserbowškam, kotřiž ž tutym lětom šapocžnu našche kopjeńko čžitacž, Bože bohate žohnowanje. Bjes tuteho njewobštejmy, ž tutym pał wobštejmy! A tuž žo tež noweho lěta a wišeho, šštož ša naž žhowa a pšichotuje, njebojmy. Š Bohom žhodžmy! To budže dobre drohowanje pšches nowe lěto! A tak: „Bomhaj Bóh!“ do noweho lěta a w nowym lěcže!

Žyrkej a štat.

Lěto 1930 je ša naž evangeliškich mješ jubilejnymi lětami, kotrež nětkole pšchežo sažo a sažo žwječžimy, špominajo na wulki reformaziški čžadž pšched 400 lětami, žyle wošebite lěto. Wono je tola jubilejne lěto Augšburgškeho wěrnymuńnacža, kotrež bu wot šjednocženych evangeliškich 1930 w Augšburgu kěžorej a kěžorikemu žejmej pšchepodate. Š kacžanski mjenom mjenujemy jo tež „confessio Augusta na“. Wono je šačožane pižmo evangeliškeje žyrkwe. Tuž bjes džywa, so žo wšchelaše wjetšche a mješišche wuhotowanja pšichotuja, tutón 400-lětny jubilej hódnje pošwječicž. Wo wšchelašich budžemy tež my tu rošprawjecž. Ššami pał čžžemy wšhitžy tutón jubilej žobušwječicž. Najlepje budžemy to čžžicž, žo wopokajajo we nowym lěcže jako wěrní, žwěrní evangeližy.